

nicotnou. Nelze ostatně srozuměti, k čemu dovolatel směřuje tvrzením, že neměl žádného podezření a proto ani popudu, by nahlédl ve společenstevní rejstřík a že ve sporu nevyšly najevo okolnosti, nasvědčující tomu, že věděl o neplatnosti právního jednání se žalovaným družstvem. Dovolatel tu navazuje na rozhodnutí čís. 8586 sb. n. s., ale přehlíží, že tomuto rozhodnutí byla podkladem jiná skutková podstata. Šlo o vrácení toho, co z nicotného právního jednání byly strany povinny navzájem si vrátiti (§ 877 obč. zák.), a při tom bylo řešeno, zda příjemce byl držitelem bezelstným či obmyslným, a vysloveno, že nemusel znáti obsah stanov a mohl spoléhati, že žalobkyně zachová meze stanovami jí vytčené. V souzeném případě však nebylo mezi stranami, t. j. žalobcem a žalovaným družstvem nic vzájemně plněno. Jaký byl poměr mezi žalobcem a »Mléčným průmyslem«, je lhostejno. Ale ani z rozhodnutí čís. 2857 sb. n. s. nemůže žalobce nic pro sebe vytěžiti, neboť tam vyslovil nejvyšší soud, že záruční prohlášení není obvyklým úkonem po rozumu čl. 47 obch. zák. a že se k jeho závaznosti vyžaduje, pokud má být projevem vůle představenstva, aby bylo vydáno v předepsané statutární formě, bez níž jest neplatné. Zabýval se tedy jen formou prohlášení, nikoli však otázkou, zda bylo družstvo podle stanov vůbec oprávněno ku převzetí záruky.

Čís. 12535.

Předpis § 575, první odstavec, c. ř. s. vztahuje se i ke sporům, v nichž jest se domáháno zrušení nájemní smlouvy z důvodu § 3, první odstavec, zák. o ochr. náj.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, R I 287/33.)

Žalobci domáhali se na žalovaných žalobou podle § 3 odst. (1) zák. o ochr. náj. zrušení nájemní smlouvy a vyklizení najatých místností, poněvadž žalovaná strana jich zneužívá ke značné škodě žalující strany. Rozsudek prvního soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, byl doručen žalobcům dne 26. září 1932. Odvolání podané dne 10. října 1932, odmítl o d v o l a c í s o u d jako opožděné. D ů v o d y: Poněvadž ustanovení § 3 odstavec první zák. o ochr. náj. je téhož obsahu jako ustanovení § 1118 obč. zák., platí i pro tento spor kratší odvolací lhůta § 575 první odstavec c. ř. s., neboť též řízení o takové žalobě jest upraveno ve 3. oddílu c. ř. s. (§ 574 c. ř. s., čís. 6140 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty § 575 c. ř. s., jest rozhodným obsah žaloby a její konečné žádání. V souzeném případě domáhají se žalobci žalobou, kterou již zevně označují jako žalobu o zrušení nájemní smlouvy a kterou opírají o § 3

odst. (1) zák. o ochr. náj., soudního výroku, že nájemní smlouva v žalobním návrhu označená se zrušuje a žalovaní jsou povinni, veškeré najaté místnosti vykliditi. Jde tedy zřejmě o žalobu, již se vymáhá zánik nájemní smlouvy a odevzdání najaté věci. Odvolací soud vyslovil proto právem, že tu platí ustanovení § 575 c. ř. s., o kratších lhůtách opravných a že je tudíž odvolání, podané čtrnáctého dne, opožděné. Neprávem namítá stěžovatel, že se výjimečné ustanovení § 575 c. ř. s. nemůže vztahovati na spory z důvodu § 3 zák. o ochr. náj., ježto tento zákon v době vydání civilního řádu neplatil, neboť předpis § 3 odst. (1) zák. o ochr. náj. je předpisem hmotněprávním, který obmezuje po dobu účinnosti tohoto zákona právo poskytnuté pronajímateli v § 1118 obč. zák. (rozhodnutí čís. 8791 sb. n. s.). I když žalobci opírají žalobu o § 3 odst. 1 zák. o ochr. náj., jest její právní povahu posuzovati podle § 1118 obč. zák. a jde proto o spor, v němž platí kratší lhůty § 575 c. ř. s.

Čís. 12536.

Proti usnesení, jímž bylo odepřeno opatrovnické schválení smíru mezi odkazovníkem a nezletilými dědici, není oprávněn k rekursu odkazovník, navrhnuvší schválení smíru soudem.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1933, R I 307/33.)

Opatrovnický soud schválil smír mezi odkazovnicí a nezletilými dědici. Rekursní soud odepřel smír schváliti.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs odkazovnice.

Důvody:

Rekursní soud odepřel napadeným usnesením schváliti opatrovnický smír, který nabídla stěžovatelka nezletilým jako dědicům ze závěti na vyrovnání jejího nároku z odkazu, jímž byli tito podle poslední vůle zůstavitelovy obtíženi. Učinil tak proto, že neshledal smír k patrnému prospěchu nezletilců (§ 233 obč. zák.). Stěžuje-li si do usnesení toho stěžovatelka jako osoba, která učinila nabídku k uzavření smíru, nelze k jejímu dovolacímu rekursu vůbec přihlížeti, ježto jí nepřisluší podle § 37 zákona čís. 100/31 sb. z. a n. oprávnění ke stížnosti. Stěžovatelka jako odkazovnice nenabyla svým návrhem na soudní schválení nabídnutého smíru nijakých práv proti opatrovancům, převzala jen závazek podle § 865 obč. zák., že neustoupí od návrhu do soudního vyřízení, neměla však práva na to, by opatrovnický soud schválil smír. Řízení za účelem vymožení soudního schválení jest vnitřním úkonem opatrovnického soudu, na která nemá spolusmluvník nijakého vlivu. Jest jen věcí zákonného zástupce a opatrovnického soudu, by uvážili, zda zájmy nezletilců jsou nabízeným smírem plně obhájeny, či zda nejsou citelně poškozeny. Stěžovati si proti usnesení soudnímu o tom